

Switch

Switch

Eline Stiekema

Schrijver: Eline Stiekema
Coverontwerp: Berend Nordeman
Auteursfoto: Marlin van der Veen
ISBN: 9789402154474
© Eline Stiekema

www.elinestiekema.nl/switch

1

Maandagochtend, kwart voor twaalf. Op de redactie van damesblad Joy rook het naar verse koffie en gratis toegestuurd parfum. Acht hip gekapte hoofden bogen zich over het bijna ingevulde schema van het decembernummer. Onwillekeurig haalde Bo een hand door haar sluike blonde haar. Ze ging nog wat meer rechtop zitten, herschikte haar papieren en leunde verder naar voren.

‘Ik kan er nog wel wat bij hebben,’ zei ze. Geen reactie. Ze slikte en praatte door. ‘Ik bedoel, ik heb voor dit nummer alleen nog maar...’

‘We hoeven alleen het culi-gedeelte nog maar in te vullen,’ onderbrak Sandra, de hoofdredacteur. ‘Dat is heel belangrijk voor het decembernummer, dus dat wil ik laten doen door mensen die daar al ervaring mee hebben.’

‘Oh, maar ik weet heel veel van eten,’ zei Bo. ‘Ik ben gek op eten. Misschien wil ik me wel specialiseren in eten. Ik denk er zelfs over om een eigen foodblog te beginnen.’

Sandra keek haar scherp aan. ‘Dat zou ik vooral doen, maar voorlopig hou jij je hier nog even bezig met HI.’ Vriendelijker voegde ze eraan toe: ‘Dat is nu eenmaal je sterkste punt.’

Bo probeerde niet al te verslagen te kijken en vooral niet onderuit te zakken.

Hou je houding actief, spoorde ze zichzelf aan. Inwendig stelde ze een adviescolumn voor zichzelf op. *Wat te doen na een nederlaag op je werk?*

Actieve houding, blijven glimlachen. Niet laten zien dat het je geraakt heeft.

Huilen doe je maar op de wc. Focus op het positieve van de situatie.

In feite had Sandra haar zojuist een compliment gemaakt. HI, human interest, was blijkbaar haar kracht. Dat was haar nooit eerder zo rechtstreeks verteld.

Bo wist alleen maar dat zij altijd de zeikverhalen toegeschoven kreeg. Zij mocht nooit de BN’ers interviewen, maar altijd de vrouwen die jarenlang door hun man bedrogen waren zonder het te merken, of die met een of ander extreem dieet hun lichaamsgewicht hadden weten te halveren. Nooit het Grote Dramatische Verhaal van het nummer, maar altijd een kleiner artikel, dat hooguit een pagina in beslag nam. Kijk, dit kan je ook nog overkomen. Vaak moest ze er ook nog een goedkope stockfoto bij zoeken die het geheel in haar ogen nog net een tikje knulliger maakte.

Gelukkig mocht ze daarnaast vaak een artikel schrijven met tips en trucs voor allerlei penibele situaties waarin de lezeressen van Joy verzeild zouden kunnen raken. Bo vond het heerlijk om anderen advies te geven. Ze beseftte dat het echt een goed idee was: advies bij een pijnlijke nederlaag op het werk. Ze haalde haar zwarte opschrijfboekje onder haar papieren vandaan en krabbelde snel ‘nederlaag werk’ op een lege pagina. Haar collega Brenda keek

opzij. Bo sloeg het boekje vlug weer dicht en legde het opzij, zo ver mogelijk bij Brenda vandaan.

‘Goed, dan zijn we zo’n beetje rond voor december,’ zei Sandra, en Bo wist dat ze alle hoop op een groot artikel nu definitief kon laten varen. Alweer.

Toen ze terugliep naar haar bureau, kwam Brenda naast haar lopen en slaakte een gelukzalige zucht. ‘Wat een goeie vergadering was dat, hè? Ik heb echt zin om aan de slag te gaan. Ik heb ook echt alweer helemaal zin in december.’

Bo moest nog niet aan december denken. De zomer was pas net begonnen! Ze vond het één van de grote nadelen van het werken in de tijdschriftenbranche: dat je altijd vooruit moest werken en dus altijd bezig was met een seizoen waar je hoofd op dat moment totaal niet naar stond. Maar ze zou wel gek zijn om dat toe te geven. Straks zouden haar collega’s nog denken dat ze niet gedreven genoeg was. Ze glimlachte dus stralend naar Brenda, en zei: ‘Zeg dat wel. Zo gezellig! Ik kan niet wachten.’

Brenda begon een lang verhaal over de reportage die zij zou gaan maken voor het decembernummer, maar Bo kon het niet opbrengen om echt te luisteren. Zij had die reportage willen maken. Ze schreef minstens zo goed als Brenda. En bovendien was zij jonger en stond ze dichterbij de doelgroep. Ze draaide al bijna een jaar mee op de redactie. Waarom wilde Sandra haar de kans niet geven?

‘Dat is dus wel een spannende invalshoek, vind je niet?’ vroeg Brenda, en net op tijd beseftte Bo dat er een antwoord van haar verlangd werd.

‘Oh, eh, ja,’ zei ze. ‘Veel succes ermee.’

Snel dook ze achter haar bureau, zodat Brenda haar niet verder kon bestoken met haar ideeën. Ze haalde haar opschrijfboekje tevoorschijn, bladerde naar een lege pagina, en schreef: *Wat ik kan doen om meer kansen te krijgen.*

Ze staaarde naar de woorden terwijl ze haar van huis meegebrachte quinoasalade opat. Ze had geen idee wat ze zichzelf voor advies zou kunnen geven. Uiteindelijk noteerde ze maar één punt: *Een fantastisch idee krijgen en pitchen.*

2

Die avond zat Bo met haar vriendinnen en oud-huisgenoten Maud, Sophie en Nathalie op haar Haarlemse balkon in de warme avondzon. ‘Bo, wat heb je weer fantastisch gekookt,’ zei Maud, terwijl ze onderuit zakte op één van Bo’s vintage klapstoeltjes en een slok nam van haar Chardonnay. ‘Echt, ik vreet mijn vingers er zowat bij op.’

Bo probeerde niet al te duidelijk te glimmen van trots. De zondagmiddag die ze in de keuken had doorgebracht om alles voor te bereiden, had duidelijk z’n

vruchten afgeworpen. Al vond ze het stiekem altijd zonde dat het eten waar zij uren aan besteedde, door haar vriendinnen in een kwartiertje soldaat werd gemaakt. Maar haar pittige zeewiersalade en gestoomde bonendumplings waren in de smaak gevallen, en daar ging het om. Plus: het eten had een mooi plaatje voor Instagram opgeleverd, dat nu al twintig likes had.

Zelf had ze nauwelijks iets kunnen eten: ze was altijd gespannen als ze anderen iets nieuws voorzette, en hield met argusogen in de gaten of ze het echt lekker vonden of alleen maar déden alsof ze het lekker vonden. Maar nu hadden ze echt zitten smullen, dat was duidelijk. Met haar vinger peuterde ze een restje zeewier uit de schaal en stopte het in haar mond toen de andere drie even niet keken.

‘Ik wou dat ik kon koken,’ verzuchtte Nathalie. ‘Ik voel me wel een beetje bezwaard, Bo, omdat jij ons altijd van die heerlijkheden voorziet en ik niet verder kom dan spaghetti met tomatensaus.’

‘Koken kun je leren, hoor,’ zei Bo. Ze merkte dat ze in haar adviesmodus schoot. ‘Je hebt ontzettend veel kookboeken waarin alle technieken worden uitgelegd, je hebt filmpjes op internet, je hebt...’

Ze stopte met praten toen ze zag dat Nathalie haar interesse al had verloren.

‘Ik heb Casper,’ zei ze schouderophalend. ‘Die vindt koken nog leuk ook.’

Nathalie voelde zich helemaal niet echt bezwaard, dacht Bo, en ze wil helemaal niet echt kunnen koken. Ze zegt het alleen maar uit beleefdheid, of om iets te zeggen te hebben.

Ze zweeg ongemakkelijk. Ze had weer eens het gevoel dat haar vriendinnen haar goedbedoelde advies alleen maar irritant vonden, en helemaal niet behulpzaam. De stilte die viel voelde gespannen aan. Alleen Maud leek er geen last van te hebben; die haalde rustig haar vinger over haar bord om ‘m vervolgens uitgebreid af te likken.

‘Hoe is het bij Joy?’ vroeg Sophie. ‘Heb je er al een groot artikel uit weten te slepen?’

Bo’s frustraties over de geringe omvang van haar bijdragen aan Joy waren een terugkerend thema tijdens hun vriendinnenavondjes, die een traditie waren sinds ze het studentenhuis hadden verlaten waar ze gezamenlijk hadden gewoond. Iedere keer dat haar vriendinnen ernaar vroegen ging Bo zich een beetje meer schamen omdat ze steeds hetzelfde antwoord moest geven. Sophie was ondertussen al een treetje opgeklommen bij het grote recruitmentbureau waar ze werkte. Nathalie en Casper konden net leven van de inkomsten van hun eigen designwebshop. En Maud was muzikant, een flierefluiter die in de thuiszorg werkte en zich totaal niet druk maakte om haar carrière. Bo had altijd het idee dat Maud hen een beetje meewarig bekeek als het gesprek over hun carrières ging.

'We hadden vandaag weer redactievergadering, en ik heb weer niks echt interessants,' barstte Bo los. 'Ik heb zelfs nog duidelijk aangegeven dat ik nog niet zoveel op m'n bord had, en dat ik er nog wel wat bij kon hebben. Maar toen hoefde alleen het culi-gedeelte nog te worden ingevuld en dat mocht ik niet doen omdat ik te weinig ervaring heb.' Dat laatste zei ze met een zeurderig stemmetje, rollend met haar ogen.

Maud vroeg: 'Culi-gedeelte?'

'De kookrubriek,' zei Bo. Ze hoorde dat er iets licht neerbuigends in haar toon geslopen was omdat Maud zoiets voor de hand liggends blijkbaar niet snapte. Maud leek het niet op te pikken; ze zei 'oh' en haalde nog eens haar vinger over haar bord.

'Wat heb je toen gezegd?' vroeg Nathalie.

'Dat ik gek ben op eten, en dat ik me er misschien wel in wil specialiseren.' Pas nu ze het nog een keer zei, besepte ze hoe gek het eigenlijk klonk. 'O shit. Ik geloof dat ik letterlijk heb gezegd dat ik me wilde specialiseren in eten. Dat klinkt alsof ik mezelf elke dag professioneel wil volvreten.'

Haar vriendinnen lachten, wat Bo allerminst geruststelde. 'Dat is eigenlijk heel gek, toch? Zeggen dat je je wilt specialiseren in eten?'

'Weet ik niet,' zei Nathalie schouderophalend. 'Is het niet een soort journalistentaalgebruik?'

'Had je het idee dat iemand het zelfs maar opmerkte?' vroeg Sophie.

Bo dacht met tegenzin terug aan het pijnlijke moment van vanmorgen. Ze kon zich de gezichten van haar collega's niet meer voor de geest halen. Ze herinnerde zich alleen de lichte frons op het gezicht van Sandra. Maar die frons kon van alles betekenen. Ze voelde een lichte paniek opkomen.

'Ik heb geen idee,' zei ze. 'Misschien heb ik mezelf nog wel erger voor schut gezet dan ik al dacht.'

Maud wreef geruststellend over Bo's arm. 'Bowie, lieverd, maak je niet zo druk. Ik weet zeker dat ze het óf niet gemerkt hebben, óf het allang weer zijn vergeten. Mensen letten alleen maar op zichzelf.'

Mauds aanraking deed haar meer goed dan Bo wilde toegeven. 'Denk je?' vroeg ze aarzelend.

'Dat dénk ik niet alleen, dat wéét ik. Hoe vaak er bij mij op het podium niet iets is misgegaan wat door het publiek totaal niet werd gezien!'

'Heb je verder nog iets gezegd?' vroeg Nathalie.

'Dat ik een foodblog wilde beginnen.'

'Oooh, dat moet je doen! Dat is een goed idee! Echt wat voor jou!' riepen Bo's vriendinnen door elkaar. Bo voelde zich ongemakkelijk bij al dat plotselinge enthousiasme. 'Ik weet het niet, hoor. Ik zei het eigenlijk in een opwelling. Sandra zei dat mijn kracht bij human interest ligt. En trouwens, ik heb helemaal geen tijd voor een blog.'

‘Je kunt er tijd voor máken,’ zei Sophie. ‘En wat ga je nu verder doen? Ik bedoel, je zit er inmiddels zowat een jaar, toch? Als zij je geen kansen willen geven wordt het misschien tijd om verder te kijken.’

Sophie leefde nog in de veronderstelling dat er voor iedereen een goeie ‘match’ op de banenmarkt te vinden was, als je maar hard genoeg je best deed. Bo deed haar mond open om Sophie voor de zoveelste keer uit te leggen dat ook buiten Joy de kansen in de bladenwereld niet bepaald voor het oprapen lagen, maar Maud was haar voor.

‘Een jaar, dat is toch superkort? Bo, ik zou gewoon genieten van het werk dat je doet. Je hebt toch altijd bij een tijdschrift willen werken? Die grotere artikelen komen vanzelf.’

‘Daar lijkt het anders niet op,’ mompelde Bo.

‘Zo werkt het ook niet,’ deed Nathalie een duit in het zakje. ‘Dingen komen niet vanzelf jouw kant op, Maud. Je moet er vaak keihard voor werken. Zeker in deze tijd.’

Nu pikte Maud de neerbuigende toon wel op. Even staarde ze Nathalie aan, een beetje geschrokken, leek het wel. Toen herstelde ze zich en zei: ‘Oh, nou ja, misschien is dat inderdaad wel zo. Ik weet er eigenlijk te weinig vanaf.’

‘Ik heb gewoon een vet goed idee nodig,’ zei Bo. ‘Ik moet iets supergoeds pitchen. Iets waar Sandra geen nee tegen kan zeggen.’

‘En, heb je al een idee?’ vroeg Nathalie.

‘Eh, nee.’

‘Misschien moet je gewoon open kaart spelen,’ zei Sophie. ‘Gewoon gaan zitten met die Sandra, en zeggen: luister, ik werk hier nu een jaar, en ik kan veel meer dan ik tot nu toe heb kunnen laten zien.’

Bo stelde zich voor dat ze dat zou doen, en ze stelde zich het gezicht van Sandra voor. Ze had niet het idee dat dat gezicht zou meegeven en zou zeggen: ‘Natuurlijk, Bo, dan mag jij voor het volgende nummer Carice van Houten interviewen.’

Ze speelde met een verloren geraakt boontje op haar bord. ‘Ik weet het niet,’ zei ze. ‘Ik heb niet het gevoel dat Sandra daar gevoelig voor zal zijn.’

‘Dan moet je het harder spelen,’ zei Sophie. ‘Onderhandelen. Laten doorschemeren dat het voor andere partijen ook interessant zou zijn om jou in dienst te nemen, en dat jij bij een ander misschien wel de kansen zou krijgen die je verdient.’

‘Welke andere partijen, Sophie? Lees jij de krant weleens? De hele tijdschriftenbranche ligt op z’n gat.’

Maud onderbrak hun gesprek met een demonstratieve gaap. ‘Sááái. Zullen we het over iets anders hebben dan werk?’

‘Bo heeft even wat carrièreadvies nodig, Maud,’ zei Nathalie. ‘Het spijt me als jij dat saai vindt, maar soms moet het even.’

‘Bo heeft niks te klagen,’ zei Maud. ‘Ze heeft de baan die ze altijd al wilde. Ze is getalenteerd: ze kan fantastisch schrijven én fantastisch koken. Ze heeft een droomappartementje. Ik zou zo met haar willen ruilen.’

Er viel een stilte die pijnlijk had kunnen zijn, als Bo Maud niet opeens stralend had aangestaard. Het was alsof haar vriendin op het lichtknopje in haar hoofd had gedrukt. Nu wist ze met welk idee ze Sandra zou gaan overtuigen. ‘Ruilen,’ zei ze. ‘Dat is het!’

3

Maud zette haar fiets in het rek en stak voor de vorm haar roestige kettingslot door het wiel. Haar armen voelden zwaar en haar rug deed pijn. Alsof ze de hele avond bezig was geweest iemand te helpen verhuizen, in plaats van te eten en te relaxen met haar vriendinnen.

Nou ja, relaxen? Maud had het helemaal niet zo’n relaxte avond gevonden.

Waar waren de vrolijke meiden met wie ze zoveel lol had gehad toen ze bij elkaar in huis woonden? Waar waren de schunnige grappen en de lachbuien die een avond konden duren? Vanavond was het, net als bij de paar vorige etentjes, vooral over werk gegaan. Hún werk, welteverstaan: naar de carrière van Maud vroeg niemand. Nu was die carrière ook praktisch non-existent, maar toch, ze konden er toch op z’n minst naar vragen.

Maud rechtte haar rug en streek haar lange rode haar over haar schouder.

Misschien waren ze bezig uit elkaar te groeien, zij en haar oud-huisgenootjes. Sophie en Nathalie, die alleen maar doorzaagden over de deals die ze gemaakt hadden... ze wist niet eens of ze hen nog wel aardig vond. En dan Bo, die zo hard haar best deed om erbij te horen dat ze helemaal over het hoofd zag dat ze in feite al goud in handen had. Bo had een baan waar talloze meiden van droomden, maar ze was alleen maar bezig met wat ze allemaal níet had. Om gek van te worden.

Tegelijkertijd had ze soms het gevoel dat zij er ook aan zou moeten geloven.

Haar grote doorbraak als singer-songwriter ging er waarschijnlijk nooit komen. Ze modderde al drie jaar aan met haar coverband Suitcase, maar behalve wat kleine festivals en bruiloften wilde de grote doorbraak maar niet komen. Ze verdienden ruimschoots genoeg om uit te kosten te komen bij optredens, en voor af en toe een extraatje. Maar het grootste deel van haar huur betaalde ze van haar werk als thuishulp. Werk dat ze leuk en zinvol vond, maar dat ze niet eeuwig kon blijven doen.

En kijk waar ze woonde. Als ze net terugkwam van Bo’s keurige, stijlvol ingerichte appartement, vond ze haar eigen huis opeens een beetje shabby, hoe cool het ook was om in een woongroep in een oude school te wonen. Bo,

Sophie en Nathalie hadden er al in geen maanden een voet over de drempel gezet, en op het huisfeest hadden ze zich ook niet laten zien.

Ze duwde de zware voordeur open en schoof een stapel post opzij met haar voet. Nu geen zin in. Ze rook de geur van tomatensoep en hoorde gezang uit de keuken komen. Nieuwsgierig keek ze om het hoekje.

Twee van haar huisgenoten, het homokoppel Guus en Frederik, zongen luidkeels mee met een oud songfestivalnummer op de radio. Guus droeg Mauds oude Blond-keukenschort met cupcakeprint, wat ooit een goedbedoeld maar totaal misplaatst verjaardagscadeautje van Bo was geweest. Terwijl Guus in het keukenschort alleen een beetje doelloos door de keuken danste, stond Frederik zonder keukenschort heupwiegend in de pan te roeren.

‘Hé rooie!’ riep Frederik boven het gejammer van zijn partner uit. ‘Je bent precies op tijd! Wil je een kopje soep?’

Maud merkte dat ze alweer honger had. Bo had niets te knabbelen geserveerd bij de wijn, wat Maud stiekem een enorm gemis vond. Ze plofte neer aan tafel. ‘Heerlijk, jongens. Graag.’

‘Je ziet eruit alsof je een zware avond hebt gehad,’ zei Guus, nadat hij het refrein er voor een laatste keer met veel vibrato uit had gegalmd en was gaan zitten. Frederik zette drie dampende koppen soep op tafel.

Maud haalde haar schouders op. ‘Soms merk ik opeens dat ik een heel ander leven heb dan mijn vriendinnen.’

‘Hoezo, een heel ander leven?’ vroeg Guus.

Frederik grinnikte. ‘Iederéén zit toch om elf uur ’s avonds in z’n woongroep soep te eten met zijn twee nuchtere huisgenoten?’

‘Dat dus,’ zei Maud. ‘En ik heb geen carrière. Ik bedoel, waar gaat mijn leven nou eigenlijk heen?’

‘Naar de top!’ riep Guus, en zette prompt *Don’t stop believing* in, tot Frederik hem een kledderige mep gaf met de houten soeplepel. Guus staarde verschrikt naar de tomatensoep op zijn blote arm en was wonder boven wonder even stil.

‘Guus, je bent een wanstaltig cliché,’ zei Maud ernstig.

‘Ik weet het,’ zei Guus. ‘Maar clichés zijn niet voor niets clichés.’

‘Maar Maud, het gaat toch goed met de band?’ zei Frederik, zonder zich te storen aan het gepruil van zijn vriend. ‘Ik bedoel, je bent zowat elk weekend de hort op. Nog even en je kunt ervan leven.’

‘Dat vertel ik mezelf al drie jaar,’ zei Maud. ‘Maar gaat het ooit echt gebeuren? Ik bedoel, het afgelopen jaar zijn onze inkomsten eigenlijk niet noemenswaardig gestegen. Als singer-songwriter kom ik er ook niet echt tussen. Er zijn er gewoon te veel van ons. En dan zit ik op zo’n etentje, zoals vanavond, en dan gaat het alleen maar over werk, werk, werk. Als ik een opmerking maak wordt mij haarfijn duidelijk gemaakt dat ik er niks van

begrijp. En dat is ook zo. Ik weet niks van de arbeidsmarkt. Dus ik ben hoe dan ook kansloos.'

'Sinds wanneer wil jij deel uitmaken van de arbeidsmarkt?' vroeg Guus. 'Sinds ik hoop ooit iets anders met mijn talenten te kunnen doen dan badkamers poetsen,' antwoordde Maud.

'Dat moet je niet zeggen,' zei Guus. 'Je bent een fantastische zangeres en een steengoede singer-songwriter. Misschien moet je die band van je gewoon eens *ditchen* en helemaal solo gaan.'

Maud zuchtte. 'Daar zou ik al helemáál niks mee verdienen. Dan ben ik weer terug bij af.'

Ze hoorden de voordeur dichtslaan. Het volgende moment stak Lucas zijn hoofd om het hoekje. Zijn kat, meneer Zwartjes, was druk bezig zich om zijn linkerbeen heen te wikkelen.

'Ruikt goed. Hebben jullie nog wat over?'

Mauds hart maakte een klein sprongetje. Lucas en zij waren nu ruim vier jaar bij elkaar en ze voelde nog steeds een klein beetje verliefdheid als hij ergens binnenkwam. Ze was bang geweest dat dat over zou gaan als ze bij hem kwam wonen, maar dat was gelukkig niet gebeurd. Zonder hem zou het niet bij haar zijn opgekomen om in een woongroep te gaan wonen, maar nu kon ze zich juist niet meer goed voorstellen dat ze ooit ergens anders zou wonen. Ze hadden van een van de vroegere lokalen hun eigen appartement gemaakt. Alleen de grote keuken en de badkamer deelden ze met hun huisgenoten. Lucas ging zitten, trok de nagels van meneer Zwartjes voorzichtig los uit zijn broek en zette de kat op zijn schoot. Hij rook naar buiten. 'Waar ben je geweest?' vroeg Maud. Ze kon zich niet herinneren dat hij een afspraak had. Lucas was niet zo uithuizig en, in tegenstelling tot Maud zelf, een enorme planner. Afspraken werden altijd van tevoren vastgelegd en zij kreeg daar dan ook bericht van, nog net niet schriftelijk, zodat ze wist dat ze die avond geen rekening met hem hoefde te houden.

Hij haalde ontwijkend zijn schouders op. 'Niks bijzonders. Stukje lopen.'

'Stukje lopen? Dat is niks voor jou. Moest je niet de nieuwe Jonathan Franzen lezen?'

Hij grijnsde scheef naar haar. 'Heb ik al uit.'

Een onbehaaglijk gevoel bekwam haar terwijl Lucas zich met bijna overdreven toewijding op zijn soep stortte. Zowel zijn plotselinge avondwandeling als zijn ontwijkende antwoorden waren *out of character*. Er was iets aan de knikker, ze voelde het gewoon. Stiekem sloeg ze hem gade. Een andere vrouw, zou dat kunnen? Ongetwijfeld. Lucas was elf jaar ouder dan zij, zevenendertig. Maar ouder dan dertig zou je hem niet schatten. Kort blond haar, peinzende bruine ogen en een huid die altijd zongebruind leek, terwijl hij helemaal niet zo'n buitenmens was. Lang, slank, kleine blonde haartjes op zijn gebruide armen. Ja, ze kon zich wel voorstellen wat andere

vrouwen in hem zagen. Precies hetzelfde als wat zij nog altijd in hem zag. Nog steeds voelde ze een vlindertje door haar buik fladderen wanneer hij onverwacht ergens binnenkwam.

Ze zette de gedachte van zich af. Het wás ook een heel mooie avond: zwoel en toch helder. Lucas had gelijk dat hij even ging lopen. Misschien leerde hij de buitenlucht eindelijk eens wat meer waarderen. Dat was alleen maar goed nieuws. Wat minder boeken en wat meer echt leven, dat leek Maud geen slecht idee voor Lucas.

Frederik haalde wijnglazen tevoorschijn en schonk ze vol met rode wijn. Ze proostten op de woongroep, toen op de zomer, toen op het leven. Maud voelde een vonkje van geluk in haar binnenste. Zo slecht is mijn leven helemaal nog niet, dacht ze. Maar een gevoel van onrust bleef toch op de achtergrond aanwezig. Er moest, nee, er zou binnenkort iets gaan veranderen. Ze voelde het gewoon.

4

Toen Bo was uitgepraat, hield Sandra haar blik een tijdje vast. Bo dwong zichzelf om niet weg te kijken. Houd je blik open en blij positiviteit en optimisme uitstralen, maande ze zichzelf en de lezers van haar toekomstige adviescolumn inwendig. Laat zien dat je gelooft in je idee en dat jij de juiste persoon bent om het uit te voeren.

‘Een paar weken lang van leven ruilen...’ herhaalde Sandra peinzend. ‘En dan bedoel je echt alles, hè? Dus je gaat in elkaars huis wonen. Je doet elkaars werk. Je slaapt naast elkaars partner.’

‘Ja, maar alleen slapen hè,’ zei Bo haastig, terwijl ze een zeer ongepast beeld voor ogen kreeg van Caspers pronte bierbuikje... en alles daar in de buurt. ‘Tenzij we het artikel nog een tikje interessanter willen maken,’ zei Sandra, en even dacht Bo dat ze het meende. Toen zag ze de pretlichtjes in de ogen van de hoofdredactrice. Even durfde ze normaal adem te halen. Het ging tot dusver goed. Sandra had haar idee niet afgeschoten. Dat was tenminste iets. ‘Maar er is dus ook iemand die twee weken lang jouw werk moet doen,’ zei Sandra. ‘Hoe zie je dat voor je?’

Daar had Bo natuurlijk al over nagedacht. Ze zag Sophie of Nathalie zonder moeite haar werk overnemen. Dikke kans dat ze het nog beter zouden doen dan zichzelf.

‘Ik heb er het volste vertrouwen in dat de kandidaten die ik op het oog heb mijn werk aankunnen,’ zei ze.

‘Nou ja, ze hoeft natuurlijk ook niet alles te doen,’ peinsde Sandra hardop. ‘We zouden er een soort stage van kunnen maken. Ze zou een paar weken kunnen meelopen, het leven op de redactie vastleggen op Instagram, en dan een

stukje schrijven over hoe het werken bij Joy haar is bevallen. En verder zien we wel even hoe we het opvangen... jouw artikeltjes kunnen wel naar een paar anderen worden doorgeschoven als dat nodig is.'

En bedankt Sandra, voor het duidelijk maken hoe ontzettend misbaar ik eigenlijk ben, dacht Bo kwaad. Vooral het woord 'artikeltjes' schoot haar in het verkeerde keelgat. Maar ze dwong zichzelf om te blijven glimlachen.

'Precies, mijn werk is vrij makkelijk op te vangen,' zei ze.

'We moeten er misschien wel een maatschappelijk verantwoord tintje aan geven,' peinsde Sandra verder.

'Daar heb ik ook al over nagedacht,' zei Bo. 'Dankzij social media is het tegenwoordig heel makkelijk om je leven aan de wereld te presenteren zoals jij dat wilt, om het beeld te scheppen dat jij wilt dat anderen van je hebben. Door van leven te ruilen ga je allebei met de billen bloot, en kom je er achter hoe het is om het leven van de ander, dat zo perfect lijkt, ook echt te leiden. Waarschijnlijk zal het voor ons allebei een enorm leerzame ervaring zijn.' Wow, dat kwam er gladjes uit! Ze zag dat haar betoog ook bij Sandra het gewenste effect had. Die zat opgetogen te knikken, iets dat Bo haar normaal alleen bij ideeën van anderen zag doen.

'Klinkt helemaal goed,' zei ze. 'Ga het maar regelen, Bo. Ik hoor het wel als je iemand hebt gevonden. Dan plannen we nog even een meeting in, ook met haar, om het over de details te hebben.'

'Super!' zei Bo. 'Dankjewel, Sandra.'

Met een handgebaar en een glimlachje wuifde Sandra haar bedankje weg, ondertussen grijpend naar haar rinkelende mobieltje. Op wolkjes zweefde Bo het kantoor uit. Het was gelukt. Ze was erin geslaagd iets goeds te pitchen. En nu mocht ze het ook echt gaan doen!

En niet alleen had ze eindelijk een succesje geboekt en een groot artikel gescoord, ze mocht ook nog eens tijdelijk het leven van een van haar vriendinnen gaan leiden. Nu zou ze er achter komen of het leven van Sophie of Nathalie, die ze in het afgelopen jaar zo was gaan benijden, écht zo perfect was. Ze zou er achter kunnen komen hoe het was om bij een groot en succesvol recruitmentbureau te werken. Misschien zou ze zelfs wel iemand aan een baan kunnen helpen!

Of ze zou te weten komen hoe het was om je eigen bedrijf te runnen, als Nathalie degene was met wie ze zou gaan ruilen. Ze zou gaan samenwerken met Casper. Met hem kon ze altijd wel lachen, dus het zou vast gezellig worden. Misschien kon ze nog wel iets doen aan de teksten op hun website, want die waren niet altijd optimaal.

Ze pakte haar mobiel. Wie zou ze het eerst benaderen? Met wie zou ze het liefst willen ruilen? Recruitmentbureau of designwebshop?

Recruitmentbureau, besloot ze. Ze kon maar beter meteen zo hoog mogelijk mikken. Zonder verder te aarzelen, opende ze WhatsApp en stuurde Sophie

een berichtje: 'Hey chica! Tijd om vandaag samen te lunchen? Heb iets belangrijks dat ik met je wil bespreken.'

Er kwam vrijwel direct een antwoord: 'Wordt krap maar ik ga mijn best doen! Je maakt me nieuwsgierig!'

Dat is ook precies de bedoeling, dacht Bo. Ze stuurde alleen een smiley terug. Nu wist ze zeker dat Sophie zou komen opdagen voor de lunch.

5

'Wacht even. Laat me even zien of ik het goed heb begrepen,' zei Sophie, terwijl ze een groot stuk afsneed van haar broodje rundercarpaccio. 'Jij wilt dus twee weken mijn werk doen, terwijl ik als stagiaire rondhobbel op de redactie van Joy. Jij wilt in mijn waterbed slapen. Jij wilt ermee dealen als je midden in de nacht wordt gebeld door Jan-Peter die dronken is en seks wil.' 'Terwijl jij twee weken lang níet hoeft te dealen met Jan-Peter die dronken is en seks wil,' zei Bo behulpzaam, hoewel de naam Jan-Peter en de dronken *booty calls* nieuw voor haar waren. 'Trouwens, het staat nog niet vast dat het twee weken worden, hè. Dat houden we nu gewoon even aan. We moeten in overleg bepalen wat de beste termijn zou zijn.'

'Maar Bo,' zei Sophie met volle mond. Ze maakte een 'wacht even'-gebaar terwijl ze verwoed kauwde en Bo aan bleef kijken met een blik waarin medelijden doorschemerde. Bo nam een piepklein slurpje van haar soep. Niet omdat ze trek had – ze had de soep meer voor de vorm besteld – maar omdat ze de blik van Sophie niet kon verdragen. Het was duidelijk: Sophie ging nee zeggen. Stom genoeg was het in haar enthousiasme niet bij Bo opgekomen dat dat ook nog kon gebeuren. Ze had gedacht dat haar vriendinnen minstens zo lyrisch zouden zijn als zij. Ze zeiden weleens dat ze zó met elkaar zouden willen ruilen, maar hoe vaak kreeg je de kans om het ook daadwerkelijk te doen?

'Maar Bo,' zei Sophie opnieuw. 'Ik kan jou toch niet zomaar twee weken mijn werk laten doen? Hoe moet ik dat aan mijn leidinggevende uitleggen? En trouwens, heb je wel enig idee wat mijn werk inhoudt?'

'Mensen aan een baan helpen,' zei Bo. 'Mensen... matchen. Zeg maar.' Sophie zuchtte. 'Het is meer dan de hele dag als een soort Superwoman rondvliegen en iedereen gelukkig maken met leuke nieuwe baantjes. Je krijgt ook met lastige mensen te maken. Veeleisende opdrachtgevers. En heel veel stress. Als je nou nog wat ervaring had, in de uitzendbranche bijvoorbeeld...'

'Je denkt dat ik het niet kan,' zei Bo. Ze beet op haar lip en voelde een hete blos opkomen. Ze had zin om onder de tafel te kruipen van schaamte. Sophie, tegen wie zij zo opkeek, vond haar niet capabel. Dat deed pijn.

‘Ik denk niet dat je geschikt bent, nee,’ zei Sophie. ‘Zelfs niet voor twee weken. Ik kan trouwens ook niet zo lang gemist worden.’

Bo begreep nu hoe het kon dat Sophie zo snel carrière had gemaakt. Ze was direct, eerlijk en keihard. Blijkbaar had je dat nodig. En ze wist: verder discussiëren was zinloos. Ze deed nog een poging tot een hapje soep.

‘Kun je Maud niet vragen?’ stelde Sophie voor. ‘Die heeft volgens mij toch niet zoveel te doen.’

Bo gruwelde bij het idee. ‘Zie je het voor je? Ik in een woongroep? Schoonmaken bij verwaarloosde oudjes? Dank je de koekoek. Ik kan trouwens ook helemaal niet zingen.’

Sophie grinnikte. ‘Je wilde toch zien hoe het is om andermans leven te leiden?’

‘Fout,’ zei Bo. ‘Ik wil een leven leiden waar ik een beetje jaloers op ben.’

Sophie liet haar vork even zakken. ‘Bo,’ zei ze, wat zachter dan daarnet. ‘Mijn leven is ook weer niet iets om jaloers op te zijn, hoor.’

‘Voor mij wel,’ zei Bo. ‘Jij maakt tenminste carrière. Je komt vooruit. Plus: je hebt een waterbed. En een... Jan-Peter.’

Sophie haalde haar schouders op. ‘Probeer toch maar niet jaloers op me te zijn,’ zei ze. ‘Het is gewoon... het is gewoon mijn leven. Het is wat het is. Niet zo bijzonder.’

Ze wierp een blik op haar horloge en schrok zichtbaar. ‘Shit, ik moet gaan! Ik spreek je later. Succes met je artikel.’

Ze plantte een snelle kus op Bo’s wang en weg was ze, terug naar het kantoor waar Bo nu definitief nooit een voet binnen zou zetten.

Casper kon inderdaad goed koken. Het was alleen jammer dat hij witte pasta had gebruikt. Van volkoren pasta had je lichaam veel langer plezier, wist Bo. Ze nam zich voor dit een keer tegen hem te zeggen. Als Nathalie en hij wilden meewerken aan haar plan, zou hij immers nog wel vaker voor haar gaan koken. Hoewel hij het misschien ook juist wel leuk zou vinden als zij voor hem zou koken, aangezien Nathalie dat blijkbaar zelden deed.

De stem van Nathalie deed haar opschrikken uit haar gedachten.

‘Je zei dat je een voorstel had. Dus wij zijn eerlijk gezegd ontzettend benieuwd.’

Bo zag dat Nathalie en Casper een verwachtingsvolle blik uitwisselden. Een bang voorgevoel maakte zich van haar meester. Ze zouden toch niet denken dat Joy aandacht wilde besteden aan hun bedrijfje? Dat hun huis vol designerspulletjes geselecteerd was voor een reportage? Als ze zoiets verwachtten, kon haar werkelijke voorstel alleen nog maar tegenvallen. Ze haalde diep adem en zette haar plan uiteen. Verbeelde ze het zich, of zag ze echt teleurstelling op hun gezichten? Ze leken in elk geval niet echt enthousiast.

Toen ze was uitgepraat, bevestigde Casper meteen haar vermoeden. 'Het is een leuk idee Bo, maar dit kan zomaar niet,' zei hij. 'Ik kan Nathalie niet missen. Ik kan haar al geen dag missen, dus zeker niet meer dan een week.' 'Maar ik kan toch doen wat Nathalie doet,' zei Bo. Ze probeerde rustig te blijven en de paniek niet te laten doorklinken in haar stem. 'Ik kan pakketjes maken, aan de website werken, handgeschreven kaartjes fabriceren...'

'Bo,' zei Nathalie vriendelijk. Té vriendelijk. 'Bo, wij zijn ons bedrijf. Het is onlosmakelijk met ons verbonden. Met mij net zo goed als met Casper. Ik vind je idee heel leuk, maar ons bedrijf is nog zo jong... ik kan het gewoon nog even niet loslaten. En dat wil ik ook niet. We zijn niet eens op vakantie geweest dit jaar.'

Ook zij klomk zo vastbesloten dat Bo wist dat het geen zin had om te protesteren. En ze wist dat ze nog maar één optie had voor haar artikel: Maud. Ze was veroordeeld tot wonen in een woongroep met Mauds stoffige vriend Lucas, elke dag de vloer dweilen bij zeurende bejaarden en zingen in een band terwijl ze compleet toondoof was.

'Heb je er al over nagedacht om Maud te vragen?' vroeg Nathalie, duidelijk proberend om Bo toch op de één of andere manier verder te helpen. 'Ik denk dat zij wel in is voor zo'n sociaal experiment.'

'Ik zal nu wel moeten,' zei Bo. 'Ze is mijn laatste optie. Verder ben ik eigenlijk met niemand zo close dat ik dit zou durven voorstellen.'

Er viel een pijnlijke stilte. Shit, nu hadden ze vast nog meer medelijden met haar.

'Vergeet je pasta niet,' zei Casper vriendelijk.

'Ik eet eigenlijk geen witte pasta,' zei Bo. Het was eruit voor ze het wist. 'Je lijf heeft helemaal niks aan witte pasta, wist je dat? Je kunt beter volkoren pasta nemen.'

6

Maud had haar laatste cliënt van de dag in Bloemendaal, en zoals altijd wanneer het mooi weer was, fietste ze daarna door naar het strand. Ze vouwde het strandlaken uit dat ze standaard in haar fietstas bewaarde, plofte neer en begroette in gedachten de zee. Ze was dol op het strand en ging zo vaak als ze kon. Ze voelde zich er gelukkig, alsof dit de plek was waar ze het allermeest zichzelf kon zijn. En altijd als ze hier zat en naar de golven staarde, genoot ze van het gevoel van vrijheid dat het haar gaf. Andere mensen zaten op dit tijdstip nog op kantoor. Maar zij zwaaide om vier uur af en vertrok naar het strand.

Ze trok haar shirtje uit, smeerde zich in met zonnebrand en ging plat op haar buik liggen in haar bh en haar rafelig afgeknipte spijkerbroekje. Net toen ze

haar stukgelezen pocketboek tevoorschijn had gehaald, hoorde ze haar telefoon in haar tas. Ze probeerde te doen alsof ze het geluidje niet gehoord had, maar zoals altijd was ze te nieuwsgierig. Ze kon het nooit laten om berichtjes meteen te lezen.

Het berichtje was van Bo. 'Kan ik zo bij je langskomen?' stond er. 'Heb iets belangrijks dat ik met je wil bespreken.'

Hmmm. Daar werd Maud bepaald niet minder nieuwsgierig van.

'Oh???' schreef ze terug. 'Daar maak ik natuurlijk tijd voor. Pizza op het strand? Ik hou alvast een plekje bezet.' Ze stuurde een foto mee van haar boek in het zand.

'Goed plan!' reageerde Bo meteen. 'Waar zit je ongeveer?'

'Ergens ter hoogte van Bloomingdale.'

'Niet op het terras van Bloomingdale?'

'Neeeeee. Jakkies.'

'Oh. Nou ja. Ik vind je wel, tot zo!'

Bo had natuurlijk gehoopt dat ze lekker tussen de kakkers op een loungebank zou zitten, dacht Maud. Nou, haar niet gezien. Ze had anderhalve liter water bij zich en haar avondeten was bij deze ook geregeld. Ze was wel heel benieuwd wat Bo haar nou te vertellen had. Ze probeerde zich op haar boek te concentreren, maar hoe spannend het ook was, haar gedachten bleven afdwalen.

Ze was blij toen Bo haar eindelijk ongemakkelijk tegemoet kwam strompelen op haar pumps, twee pizzadozen wiebelend op haar ene arm, haar uitpuilende schouder tas bungelend aan de andere. Ze had zin om meteen te roepen: 'Vertel, vertel, vertel!' Maar ze hield zich in tot Bo haar schoenen had uitgetrokken, zich had geïnstalleerd op het strandlaken, de pizzadozen had opengemaakt, uitvoerig had uitgelegd wat er op welke pizza zat, minstens drie keer had gezegd: 'Zo slecht, maar zo lekker!' tijdens het nemen van de eerste paar happen, en een foto van de pizzadoos in het zand op Instagram had geplaatst, na lang nadenken over welk filter de pizza er het meest smakelijk zou laten uitzien. Pas daarna had Maud het gevoel dat het acceptabel was om te vragen: 'En wat wilde je nou met me bespreken?'

'O ja,' zei Bo. 'Ik mag eindelijk een groot artikel schrijven, en daar heb ik je hulp bij nodig. Jij bent, soort van, mijn laatste hoop.'

Ze nam nog een grote hap van haar pizzapunt. 'Oooh, verschrikkelijk. Maar wat is dit lekker.'

Maud had geen idee hoe zij Bo met haar artikel zou kunnen helpen. Waarom was uitgerekend zij Bo's laatste hoop? Ze was alleen nog maar nieuwsgieriger geworden.

'Nou, vertel,' zei ze ongeduldig. 'Hoe kan ik je helpen?'

'Weet je nog dat je maandag zei dat je zó met me zou willen ruilen?'

‘Eh... ja?’ Maud kon zich vaag herinneren dat ze op een bepaald punt van de avond een kleine tirade had afgestoken toen het gemakker van Bo haar teveel begon te worden.

‘Nou,’ zei Bo. ‘Dit is je kans.’ Ze likte haar vingers af en pakte direct een nieuwe pizzapunt.

Niet-begrijpend staaarde Maud haar aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik ga een reportage maken waarin ik met iemand van leven ruil,’ legde Bo uit.

‘En dan ook echt helemaal: in elkaars huis wonen, elkaars werk doen, elkaars hobby’s hebben. Om te zien hoe het nou echt is om in andermans schoenen te staan. Dus ik wilde vragen of jij misschien wilde meewerken. Het is voor twee á drie weken, waarschijnlijk. We moeten nog bepalen wanneer.’

Maud moest het even verwerken. ‘Vraag je me nou serieus om een paar weken in jouw huis te wonen en jouw werk te doen? Ik bedoel, jouw werk bij Joy?’

‘Niet precies mijn werk. Het wordt een soort stage. Het is de bedoeling dat jij ook een kleine bijdrage aan het artikel levert, over hoe je het hebt ervaren om bij een tijdschrift te werken.’

‘En op kantoor. Want jij zit vrij veel op kantoor, hè?’

‘Meestal wel, ja. Maar het is maar voor een paar weken. En voor hetzelfde geld wordt het een Hollandse regenzomer.’

Maud voelde een voorzichtige kriebel van enthousiasme in haar buik.

Misschien was dit de kans waar ze op gewacht had. Een mooie gelegenheid om iets te veranderen. Om er achter te komen hoe het was om het leven te leiden van een geslaagd persoon, van iemand die al behoorlijk leek op een echte volwassene. Misschien was dit project wel precies wat ze nodig had! Wat gaf het dan, dat ze een paar weken lang niet na haar werk naar het strand kon doorfietsen?

‘Het moet natuurlijk ook kunnen met jouw werk, en de band moet het goed vinden,’ zei Bo. Maud schrok op uit haar gedachten. Bo zou natuurlijk haar leven moeten gaan leiden, daar had ze nog helemaal niet bij stilgestaan. Ze had alleen nog maar aan zichzelf gedacht.

‘Met mijn werk komt het wel goed, ik zal het even moet overleggen, maar ik vermoed dat het geen probleem zal zijn,’ zei Maud. ‘Je hoeft geen speciaal diploma te hebben voor stofzuigen, tenslotte. En wat de band betreft... kun je een beetje zingen?’

‘Niet dat ik weet,’ zei Bo.

‘Heb je het weleens gedaan?’

‘Zo min mogelijk, om eerlijk te zijn.’

‘Oh, dan kun je waarschijnlijk beter zingen dan je zelf denkt. Daan kan je wel een beetje coachen, en bij sommige nummers kan hij de zang overnemen.’

Ze probeerde zich de planning voor de komende weken voor de geest te halen. Een paar markten, een paar kleine festivals, een personeelsfeest en een

handjevol bruiloften, als ze het goed had. Misschien konden ze het zo uitdokteren dat hun ruilperiode net in een aantal rustige weken viel.

‘Zie je het zitten?’ vroeg Bo, en Maud hoorde de spanning in haar stem.

‘Ja,’ zei ze. ‘Ja, ik denk dat ik het wel zie zitten. Ik moet het natuurlijk even met Lucas overleggen, en met de band, en met mijn werk... maar ik verwacht geen moeilijkheden. Het lijkt me zelfs wel heel erg leuk!’

‘Dus we hebben een deal?’

‘Wat mij betreft wel! O Bo, wat spannend! Elkaars leven leiden! Wat een goed idee van je.’

Bo glimlachte, maar het was een geforceerde glimlach. De stress was nog duidelijk van haar gezicht af te lezen.

‘Lieverd, maak je maar niet druk,’ zei Maud. ‘Je zei dat ik je laatste hoop ben. Ik ga mijn uiterste best doen om te zorgen dat ik kan meewerken, en zoals ik al zei, ik verwacht geen problemen. Ga er maar vanuit dat het doorgaat.’

Bo knikte en pakte nog een pizzapunt. ‘Dankjewel, Maud.’

‘Niks te danken. Ik denk dat het voor mij ook wel goed is om eens een ander leven uit te proberen. Misschien moet ik ook eens een echte baan zoeken, bedacht ik laatst... ik weet niet of ik ooit van de muziek zal kunnen leven.’

Bo leek niet echt te luisteren, en vroeg opeens: ‘Zeg eh, die huisgenoten van jou... zouden zij het niet erg vinden als ik kom? En als ik af en toe de afwas doe, en zo?’

Maud lachte. ‘Ik denk dat ze daar alleen maar blij mee zijn.’

‘En Lucas? Vindt die het niet erg als er opeens iemand anders naast hem slaapt?’

‘Nee joh. Lucas is niet zo moeilijk.’ Ze voelde een pijnlijk steekje van binnen. Hij leek nog steeds afwezig dan normaal, en ze had geen idee wat er met hem aan de hand was.

‘En de band? Zadelen we ze niet met een enorm probleem op?’

Maud haalde haar schouders op. ‘Mwah. Ook die zijn niet de moeilijkste, hoor. We weten het altijd wel op te vangen als iemand er niet is.’

Ze zag Bo’s betrokken gezicht en lachte vertederd. ‘Bowie, zit je nou terug te krabbelen voor je eigen grootse plan?’

‘Het is gewoon zo spannend, nu het echt gaat gebeuren.’

Daar kon Maud het alleen maar mee eens zijn. Het wás spannend. Doodeng zelfs. Maar misschien was dat precies wat zij en Bo op dit moment allebei nodig hadden.

Met zand tussen al haar tenen en gemengde gevoelens fietste Bo later die avond naar de yogastudio. Aan de ene kant was ze natuurlijk blij dat Maud enthousiast op haar idee had gereageerd. Stel dat niemand had willen meewerken? Dan had ze mooi voor gek gestaan bij Sandra. Of ze had kennissen moeten gaan benaderen, of mensen via Marktplaats. Brrr. Nee, ze had het goed en snel geregeld. Nu nog even hopen dat Maud ook overal akkoord kreeg, al zou dat naar alle waarschijnlijkheid wel loslopen. Maar dan was er ook nog die andere kant. Hallo woongroep, hallo oudjes, hallo band. Ze moest het nu wél gaan doen, Mauds leven leiden. En daar had Bo eerlijk gezegd helemaal geen zin in. Ergens had ze stiekem toch gehoopt dat Maud misschien nee zou zeggen, zodat ze niet zou hoeven. Kinderachtig, dat wist ze. Maar ze kon er niets aan doen.

Ze had net haar fiets neergezet toen haar telefoon ging. Op het display zag ze dat het haar vader was. Een gevoel van ongerustheid overviel haar. Hoewel ze een sterke band hadden, belde haar vader haar niet zo vaak. Hij had het niet zo op telefoneren. Dat hij nu belde, moest haast wel betekenen dat er echt iets aan de hand was. Ze had al langer het gevoel dat er iets niet helemaal in de haak was met hem, maar hij had het steeds weggewuifd en zij wilde hem maar al te graag geloven.

Ze nam op. 'Hai pap, wat is er aan de hand?'

'Ha die Bowie. Niks bijzonders, hoor.'

Haar vader en Maud waren de enigen die haar nog Bowie noemden, wat tot Bo's eigen afschuw haar volledige naam was, ontsproten aan haar vaders diepe liefde voor muziek. Ze had het vreselijk gevonden toen ze hem, jaren geleden, moest vertellen dat ze voortaan als Bo door het leven wilde. Maar hij had hartelijk gelachen en haar een knuffel gegeven. 'Het is ook eigenlijk onmogelijk om een goede naam voor een kind te bedenken,' had hij gezegd. 'Uiteindelijk kiezen kinderen zelf wie ze willen zijn. En als jij een Bo bent, ben jij een Bo.' Maar hij was nooit gestopt haar Bowie te noemen.

Nu zette ze de tas met haar yogamatje op de grond en vroeg hem voorzichtig: 'Maar je belt toch niet zomaar?'

'Nee, nee, niet zomaar,' zei hij. 'Ik zag iets in de krant en ik moest aan je denken.'

'Oh? Wat heb je gezien dan?'

'Nou, ik dacht... die Bowie van mij moet ook maar eens een fatsoenlijke baan krijgen. Dat dacht ik vanmiddag nog. En toen zag ik in de krant een... een... hè, hoe heet zo'n ding nou toch.'

'Een vacature?' suggereerde Bo behulpzaam.

‘Een vacature ja, dat is het. Ze zoeken iemand bij onze lokale krant.’
Bo begreep er niets van. Dacht haar vader werkelijk dat ze bij het lokale sufferdje beter op haar plek zou zijn?
‘Maar pap,’ zei ze voorzichtig. ‘Ik werk toch al bij Joy? Daar was je toch zo trots op?’
Het was even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Joy...?’ zei haar vader aarzelend, alsof hij de naam nog nooit eerder had gehoord. Bo hield haar adem in. Dit kon toch niet waar zijn?
‘Ach ja, natuurlijk, Joy!’ riep haar vader toen opeens uit. ‘Dat ik dat kon vergeten. Je werkt al bij Joy. Wat stom van mij. Nou, ik zal je verder niet meer lastigvallen.’
‘Oh, je viel me niet lastig,’ zei Bo opgelucht. ‘Ik sta alleen op het punt om naar yoga te gaan. Maar leuk dat je aan me gedacht hebt voor die vacature.’
‘Geen moeite, geen moeite. Ga jij naar lekker yoga’en, schat. Dag, hoor!’
Voor ze iets kon terugzeggen, had hij al opgehangen.
Langzaam hees Bo haar yogatas over haar schouder en liep naar binnen. Het ongemakkelijke gevoel dat ze aan het telefoongesprek over had gehouden, liet zich niet meer verdrijven, hoeveel Neerwaartse Honden en Cobra’s ze ook deed. Er was iets niet pluis met haar vader. Dat kon niet anders. Dit rare telefoongesprek zou anders nooit hebben kunnen plaatsvinden.
Maar wát er dan niet pluis zou kunnen zijn, daar wilde ze liever niet over nadenken. Ze had een belangrijke opdracht te doen. Ze moest van leven ruilen met Maud en daar een goed stuk over schrijven. Daar moest ze zich de komende tijd op concentreren. Ze kon dit er gewoon niet bij hebben. En wie weet zou het gewoon overwaaien. Wie weet was hij gewoon oververmoeid. Ja, dat zou het zijn. Hij werkte nog veel te hard, en hij was al midden zestig. Ze zou het binnenkort eens aankarten bij haar moeder, besloot ze, terwijl ze lag uit te blazen in Savasana, de Lijkhouding. Misschien was het iets voor een adviescolumn: *Wat als je ouders geen rekening houden met hun leeftijd?* En nu moest ze echt dringend nog even ontspannen, al was het maar voor de laatste twee minuutjes van deze les.

8

Lucas floot bewonderend. ‘Van leven ruilen. En het dan niet de stagiaire laten doen, maar het zélf gaan doen. Die Bo heeft mooie plannen.’
‘Zie je het zitten?’ vroeg Maud, terwijl ze rusteloos een riedeltje tokkelde op haar gitaar. Ze voelde zich plaatsvervangend een beetje gespannen voor Bo. Ze hoopte dat ze niet te snel had gezegd dat haar omgeving het allemaal wel best zou vinden. Als er nu toch mensen stampij gingen maken, had Bo een probleem.